Núm. 178 Gener de 2014 **laburxa.cat**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

Vaga de fam davant d'agressions al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca

La mort en circumstàncies obscures d'Aramis Manukyan (Alik), el 3 de desembre, al CIE de Zona Franca i les diverses agressions i vexacions als interns intensifiquen les mobilitzacions per tancar aquest centre.

Pàg. 4

El veïnat demana la recuperació de la vida i l'ús de l'espai públic

Una acció de denúncia contra el consumisme nadalenc a la plaça Osca, el 14 de desembre, acaba convertint les cadires individuals en estructures de trobada col·lectives, que van ser retirades per l'ajuntament per tornar a posar les cadires solitàries.

Pàg. 12

Entrevista:

E.Cartanyà i J.Sanromà, *professors de l'IES Lluís Vives.*
J. Gallego i O.Esteve, **a***lumnes de 2n d'ESO i actrius de «La pèrdua de la innocència. Infants sota les bombes.»*

La repressió colpeja el barri

En el marc de noves propostes legislatives per restringir les llibertats, un noi del barri de Sants s'ha vist involucrat en un judici per participar en una manifestació i continuen els processos judicials contra diverses persones imputades per mobilitzacions socials. Tot i així, també hi ha lloc per a la solidaritat, com amb la creació recent de la Comissió Antirrepresiva de Sants.

Pàgs. 6-8

Micro Obert **pàg. 2** / Vides de Barri **pàg. 5**/Burxant a fons **pàgs. 6-8** / Ressenyes **pàg. 10** /Burxant els bytes / Fogons de temporada / Racó Històric **pàg. 11** / Entrevista **pàg. 12**

Del Codi Penal i la Llei de Seguretat Ciutadana

Sense ser doctes en matèria televisiva podem afirmar que l'Estat espanyol és considerat generalment un estat de dret.

Deixant de banda la crítica política o moral als fonaments de l'estat liberal, basat en el principi de legalitat i en la separació de poders, proposat per Locke, Montesquieu, base del pensament il·lustrat i el liberalisme polític, ens preguntem quin tipus d'autoritat suposadament té un estat el qual els principis bàsics sobre el que es fonamenta no es compleixen. No és només per abús o negligència que l'estructura d'aquest estat trontolla, ara i abans.

Principi de legalitat: principi segons el qual tot acte jurídic dels òrgans de l'estat ha d'ésser sotmès a l'ordenament jurídic vigent i que els reglaments i actes jurídics s'adeqüin a la llei formal, és a dir, contraposat a l'arbitrarisme administratiu i judicial.

Separació de poders: Separació real entre el poder legislatiu (Senat, Parlament o Corts), el poder executiu (el Govern pròpiament dit) i el poder judicial (tribunals).

Ja exposats els termes, podem recordar un seguit de casos flagrants —doctrina Parot inclosa— on ambdós principis queden a l'alçada d'una llaminadura caiguda de les mans a la vora d'una fireta. En el projecte de llei de reforma del Codi Penal —poc debatut— i l'avantprojecte de llei de Seguretat Ciutadana, trobem altra vegada exemple d'aquest estat de dret sense base que constantment proclamen. Hem de saber que la prelació o jerarquia de les normes en el dret espanyol de més a menys és la següent: Constitució espanyola, Dret de la UE i Dret internacional, lleis orgàniques i ordinàries ("Real Decreto Ley" i "Real Decreto Legislativo") i per últim, Decrets i Reial Decrets. Són ambdues proposicions fidels a la prelació de normes jurídiques del Dret espanyol? I més pesant, són ambdues proposicions fidels al principi de legalitat esmentat? Paper mullat.

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

L'okupació, eina de lluita i embrió d'alternatives reals

Francesc Ventura

Ja sembla una vella cantarella això de que hi ha una ofensiva per acabar amb l'okupació. Actualment la OtraCarboneria té data de desallotjament pel 26 de febrer (Sant Antoni), a la Gordíssima de Sant Andreu acaben de demanar el desallotjament, l'Ateneu popular de l'Eixample han tingut judici, el banc expropiat de Gràcia el tindrà d'aquí poc i a Sants, a més del desallotjament d'una vivenda l'octubre passat, Can Vies està a l'espera de la resolució d'un recurs, que, en cas d'una resolució negativa, podria comportar ser desallotjada. Aquests són segurament alguns dels Centres Socials més actius i compromesos de Barcelona. Simbolitzen moltes coses, probablement cada un té una personalitat i activitat diferent, uns estan més enfocats a la feina al seu barri i altres a lluites més globals, o a totes dues. Però tots simbolitzen un contrapoder. Per tot allò que lluiten és pel que les volen silenciar.

És cert que aquesta ofensiva fa anys que dura, fa anys que «els okupes» van passar a ser l'enemic públic de la Barcelona de polítics de corbata, olímpica, de la millor botiga del món, del civisme. Però en els últims anys s'ha estat perdent terreny. Al centre de Barcelona fa més d'un any que han acabat amb els centres socials okupats que hi havia i no s'ha estat capaç de poder recuperar altres espais. Cada cop resulta més difícil expropiar espais buits per crear projectes polítics; el poder no para de crear noves lleis i estratègies per lluitar-hi en contra. Els últims anys s'ha creat l'oficina del propietari, un òrgan públic que es dedica a avisar, pressionar i assessorar propietaris per fer fora okupes.

Però una mirada amb perspectiva ens ajudarà a veure que no és una lluita de qui okupa més i qui desallotja més. Sí és cert que en alguns sectors socials ha calat la criminalització d'aquesta lluita, però en altres sectors ha estat clau per la gestació de lluites i reivindicacions, i encara més important en la creació de projectes alternatius ferms i reals. La creació d'espais alliberats on poder desenvolupar projectes polítics, culturals i socials de forma lliure, ha estat clau en la formació de nous moviments socials i en l'enfortiment de lluites. Ha estat un referent per moviments antimilitaristes, feministes, estudiantils, ecologistes, veïnals i tants d'altres. Un exemple claríssim el trobem en com amb l'aflorament de la crisi i la tensió social resultant d'aquesta, ha revifat el fet d'okupar. Al nostre barri, per exemple, Can Batlló es va aconseguir amb una amenaça d'okupació i beu de l'experiència autogestionària d'anys d'okupacions al barri. La presa d'espais buits per aquells que el volen i el necessiten és un fet que està en el nostre imaginari col·lectiu gràcies a anys de lluita i resistència. Venen temps difícils pels centres socials okupats i feina de tots hauria de ser defensar-los.

Sense aquests espais no podríem gaudir de molts dels projectes com ho és LA BURXA. Ara mateix la crisi o altres dinàmiques han fet que hi hagi moltes altres lluites al marge de l'okupació, però germanes en objectius i en mètodes. Està en joc un model de ciutat, més que uns simples edificis.

He avortat

Anònim

Jo he avortat. Ho vaig fer a la primavera del 2009, amb 20 anys; va ser una decisió fàcil. La primera i única pastilla del dia després que m'he pres no va fer efecte, mala sort.

Des de l'ambulatori de la Universitat em van orientar molt amablement: em van facilitar el contacte d'una entitat que t'ajudava a costejar part de l'import de la interrupció de l'embaràs. Vaig acudir a la seva seu i tot van ser facilitats; des d'allí van concertar una cita per a realitzar la intervenció. Era un dilluns, el divendres d'aquella mateixa setmana ja havia avortat.

Quan vaig arribar amb el meu company a la clínica on em van practicar la interrupció de l'embaràs, vaig tenir una cita amb una professional que, després d'entrevistar-me, va certificar que jo avortava al·legant "danys psicològics" per a la meva persona o quelcom similar. A la sala d'espera vaig observar que hi havia bastantes dones que es trobaven en la mateixa situació.

Quan va arribar el meu torn em vaig vestir amb una d'aquelles bates verdes i em vaig obrir de cames davant del doctor. Em va indicar que estava de 7 setmanes, així que em podia practicar l'avortament amb el mètode d'aspiració; em va semblar entendre que s'ha de realitzar amb un mínim de setmanes de gestació, ja que si no pot haver-hi risc d'hemorràgies. Quan el doctor es va posar mans a l'obra, les infermeres van tenir una actitud impecable. Sabien que em faria una mica de mal, així que em van estar distraient amb preguntes i comentaris graciosos per a relaxar-me. Va durar poc, recordo un dolor intens, com el dels primers dies de la regla, però molt més fort. Poc a poc el dolor es va anar calmant, el dia següent estava perfectament, com si res hagués passat.

Em sentia forta i satisfeta, acompanyada en tot moment per la meva parella. Haver pres una altra decisió hauria acabat amb com jo volia viure i amb allò que en aquell moment era prioritari per a mi. Encara que m'ho hagués pogut permetre, encara que en aquell moment hagués gaudit d'una situació suposadament adequada per a criar a una persona, no l'hauria tingut; jo no volia ser mare en aquell moment.

Mai he sentit que fes quelcom dolent o que pogués danyar o assassinar a algú. Per sort tan sols vaig tenir consciència d'estar embarassada 5 dies i en aquell període no em va envair cap sensació en concret, simplement el pragmatisme de posar remei quan abans millor a la situació. No em persegueix cap remordiment, no em sento traumatitzada, per a mi va ser un acte natural que va tenir una solució ràpida i efectiva. No em vaig sentir qüestionada per les meves amistats i per evitar el patiment de la meva família vaig decidir guardar silenci. Haver optat per compartir-ho amb els meus pares no hauria canviat res; senzillament els hi vaig ocultar perquè en aquell moment ja estaven alterats per altres circumstàncies i no volia que es preocupessin més, sobretot per una cosa que a mi no em provocava patiment i que simplement volia donar per tancada.

Vaig obrar correctament? Crec que ningú pot contestar aquesta pregunta per mi, és la meva vida i el meu cos, jo decideixo. Sé que aquesta expressió pot semblar pamfletària i que després de repetir-la unes quantes vegades el seu significat es pot diluir, però posseeix la força de la justícia en un temps en que la llibertat de les dones segueix sent una qüestió d'Estat.

Com a moltes altres dones, demà puc donar positiu en un test d'embaràs; actuaré de la mateixa manera? Sentiré de nou el mateix? No puc formular cap resposta. El que sí que tinc clar és que si volgués avortar de nou voldria tornar a disposar de la rapidesa, comoditat i tranquil·litat amb què vaig gaudir la vegada anterior, encara que sota la llei del 1985 —no conec detalladament el seu contingut, només em baso amb la meva experiència personal— vaig haver d'al·legar danys psicològics i abonar una quantitat de diners. Considero que l'avortament hauria de ser gratuït i deixar els supòsits de banda, ja que és una qüestió de drets humans: les dones tenen dret a decidir sobre la seva vida i disposar d'un sistema sanitari que ho garanteixi.

Jo no defenso l'avortament tan sols perquè l'hagi viscut en pròpia pell, sinó també per solidaritat i justícia. El defenso com a dret fonamental de qualsevol dona.

El que ens està passant avui és un reflex més d'aquesta societat patriarcal amb què tants cops ens omplim la boca, una traveta més per a fer trontollar totes les dones. Però per la nostra condició continuarem alerta, acostumades a teixir estratègies i a construir autoconeixement. Sovint ens movem pels marges i gaudim d'una experiència històrica i d'unes xarxes de suport mutu que en moments com aquests s'enforteixen. La nostra llibertat no la marca l'Estat, tenim la legitimitat i la força de definir-la nosaltres mateixes. Juntes podem amb tot.

Unes 40 persones tancades al CIE fan vaga de fam davant les condicions precàries i les contínues vexacions

La mort d'Aramis Manukyan (Alik) i les agressions als interns posen en entredit el CIE de Zona Franca

El 3 de desembre, Aramis Manukyan, conegut com Alik, d'origen armeni, moria al Centre d'Internament per Estrangers (CIE) de Zona Franca, tancat a una cel·la d'aïllament. Des d'aleshores s'han produït nombroses agressions i vexacions als interns i ha estat denegada l'entrada al recinte als metges d'una comissió independent, evidenciant un cop més l'opacitat d'aquesta institució.

Manifestació de protesta per tancar el CIE. JES ORQUARDI

Gemma Parera, Zona Franca

La versió oficial de la Policia Nacional és que Manukyan es va suïcidar, però diversos testimonis ho contradiuen. Segons relaten al Setmanari La Directa tres persones que compartien cel·la amb Alik, aquest "va tenir un enfrontament amb els policies que vigilaven el CIE, van entrar a la cel·la i se'l van endur a la força". Asseguren que durant tota la nit van escoltar els crits i gemecs de l'Alik.

Malgrat la incredulitat dels testimonis amb la versió del suïcidi, els fets resulten cada vegada més difícils d'esclarir, ja que dos testimonis claus han estat deportats i ja no podran declarar, tot i que els advocats de Tanquem els CIE i Migrastudium van presentar un escrit als jutjats, en el que demanaven que es prenguessin mesures cautelars per no expulsar cap testimoni dels fets. Precisament aquestes dues persones expulsades van poder sentir els crits i gemecs de l'home durant les hores prèvies a la seva mort.

Agressions i opacitat

Durant aquests mesos de desembre i gener, diverses concentracions davant del CIE de Zona Franca i de la Jefatura Superior de Policia de la Via Laietana han denunciat i fet sentir la indignació per la mort d'Alik, així com per la vulneració de drets i la pròpia existència dels CIEs.

El 31 de desembre, coincidint amb una manifestació a l'exterior, en el marc de la 17a marxa contra les presons, una persona tancada al CIE va trucar demanant auxili a un membre de la Campanya Tanquem els CIE. Segons expliquen des de la Campanya, "la persona literalment va expressar amb por i angoixa - aquí estan pegant persones, se n'han endut a tres, els mataran a cops. Truca a algú per a que vingui, que vingui algú que els mataran! -.

Segons Cristina Fernández, advocada de Tanquem els CIEs, van tenir notícies d'agressions el 31 de desembre a la tarda, i com a resposta uns 40 interns van començar una vaga de fam, l'1 gener, per denunciar les precàries condicions de vida, la deportació d'un gran nombre de companys i les contínues vexacions que estan patint per part d'un grup d'agents que treballen al centre. Alguns van abandonar la vaga en els dies següents, però al tancament d'aquesta edició encara hi ha sis persones en vaga de fam.

Segons la mateixa font, els interns van demanar assistència mèdica externa, perquè la infermeria del centre no els dóna garanties. Van sol·licitar ser atesos per les doctores d'una Comissió Independent que va visitar el CIE el 3 de desembre, però se'ls va denegar l'entrada. Amb les pressions s'ha aconseguit que alguns hagin estat visitats en un centre de salut. Tot i així, el 2 de gener va ser deportat un dels interns víctima de les agressions.

Segons Tanquem els CIEs, "arrel de tots aquests incidents, un grup d'interns va efectuar una queixa formal al director del centre. Com a resposta, diverses persones denuncien que alguns policies els han estat fent la vida impossible. Les tècniques de pressió cap als interns han estat diverses; entre d'altres, els testimonis denuncien que la tarda de l'1 de gener la policia va irrompre a l'espai de les dutxes quan ells encara no havien acabat i va colpejar novament alguns interns amb els cossos nus i ensabonats".

Vulneració de drets

Els CIE són presons dependents del Ministeri d'Interior, on es tanquen les persones immigrants en situació administrativa irregular, el que es coneix com "sense papers", a l'espera de la seva expulsió.

L'informe "El CIE de Barcelona (Zona Franca) situacions de racisme i discriminació", elaborat pel Grup de Recerca i Acció sobre Fronteres i Controls, el gener de 2013, denuncia l'opacitat d'aquest centre, l'estructura i el funcionament carcelari, amb comunicacions familiars molt curtes i a través de vidres, la manca d'informació, la inexistència d'intèrprets, els angles morts en càmares de seguretat, a més de les nombroses denúncies per maltractaments i la mort de Mohamed Abagui, a la cel·la d'aïllament, el maig de 2010, i la d'Idrissa Diallo, el gener de 2012, per falta d'assistència sanitària després d'hores cridant l'atenció als policies, a la que ara es suma la d'Aramis Manukyan aquest desembre.

Apartheid jurídic i social

Els CIE són una part, en aquest cas l'engranatge repressiu, de tot un "apartheid jurídic i social" al que es veuen sotmeses les persones immigrants. Així es va denunciar en una trobada, el 13 i 14 de desembre, que va aplegar unes 200 persones i diferents entitats i associacions.

En aquest espai es va posar sobre la taula les dificultats que tenen actualment les persones immigrants per obtenir o renovar papers, o aconseguir el reagrupament familiar, en un context tan elevat d'atur, que afecta encara més als immigrants, i que els impedeix obtenir el contracte de treball que exigeix la Llei d'Estrangeria per regularitzar-se. Així, es creen les condicions de vulnerabilitat que propicien l'explotació laboral, els abusos de les màfies i la vulneració dels drets socials més bàsics, com la sanitat, l'educació o l'accés a l'habitatge.

Davant això, la Trobada contra l'apartheid jurídic i social es va plantejar el "repte de començar a posar en comú una plataforma de lluita sobre regularització, sanitat, treball i formació i drets humans".

Més informació a: http://tanquemelscies.blogspot.com.es/

Manifestacions el 31 de desembre en solidaritat amb les persones preses

Torna la 17ª Marxa contra les presons

José Pellicer, Esquerra Eixample

Com cada any per aquestes dates s'han realitzat, el 31 de sembre, a la ciutat de Barcelona i en altres ciutats de l'Estat marxes i concentracions en solidaritat amb les persones preses i per la destrucció de les presons.

En concret, es feu una concentració al matí a la presó de Wad Ras a Bogatell, per després dinar a l'Ateneu Flor de Maig del Poblenou i marxar a concentrar-se davant del Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca a mitja tarda, acabant la jornada amb una marxa de torxes al voltant de la Model a les vuit del vespre.

Durant una jornada tan emotiva com aquesta en la que s'intenta mostrar que no s'oblida a aquells i aquelles que estan reclosos, els collectius i aquells que es manifesten en aquesta data ho fan explicant com la realitat que es ven als mitjans d'una presó plena de violadors, terroristes i bojos és totalment falsa; la veritat és que la immensa majoria de reclosos actualment ho són per petits delictes com furts o assumptes relacionats amb drogues, i la immensa majoria de persones que cometen aquests delictes són pobres. L'objectiu no és qüestionar que hi hagi persones que cometin actes intolerables per a la convivència social i que quelcom s'ha de fer amb aquestes situacions. El problema és que la causa real de la majoria d'empresonaments són delictes que tenen una arrel clarament sistèmica; la presó és un reflex de la societat en què vivim, existeix com a eina de repressió física, així com de repressió psíquica per la por que provoca. Per tant, la voluntat d'acabar amb la presó i la solidaritat amb els que es troben a dins va intrínsecament lligada a la voluntat d'acabar amb un sistema que es basa en la desigualtat i l'opressió dels poderosos cap a qui no té res. No és extrany veure com es fa realitat la frase «els rics mai hi entren, els pobres mai en surten» amb la multitud de casos de corrupció que s'estan descobrint últimament.

No sha d'oblidar tampoc que les presons han sigut utilitzades al llarg de la història per a reprimir els moviments polítics i revolucionaris que volien o volen acabar amb l'ordre social establert. No és extrany que en èpoques convulses interessés que la presó estigués ben a prop de la ciutat, a dins mateix, perquè el poble la tingués ben present. Avui en dia, en canvi, s'estima més tenir les presons amagades, en zones allunyades del centre de les urbs perquè sembli que no existeixin, que no hi ha cap problema, encara que sigui el país amb major percentatge de població reclosa d'Europa.

És per tot això que potser la voluntat d'aquestes manifestacions no és abolir la presó per a cercar noves formes estatals de càstig cap als que han trencat la norma social, sinó la transformació de la societat d'una forma revolucionària perquè no sigui necessari institucionalitzar el càstig, cercant formes comunitàries de gestionar els conflictes; o en tot cas simplement la de destruir la societat capitalista i autoritària que necessita del càstig per a perpetuar-se.

L'imperi de la cadira solitària

La plaça Osca segueix essent punt de conflicte entre la vida comunitària i la mercantilització del barri.

Rafael Girau, Sants

El passat dissabte 14 de desembre hi havia convocada una jornada contra el consumisme nadalenc a la plaça Osca. A primeres hores del matí un grup de joves del barri van començar a preparar paradetes de roba gratuïta per trencar amb la constant idea de la propietat privada i un sistema basat en la compra i venda de mercaderies, demostrant així que compartint allò que no s'utilitza és possible vèncer el mercat.

També a la mateixa hora i a la mateixa plaça, una trentena de persones arribades a les 11h començaren a treure unes estructures de fusta fetes amb palets. Aquestes estructures van ser acoblades a les tristes cadires individuals que es van instal·lar aquest estiu. En poc més de deu minuts la urbanització de la plaça es va modificar, recuperant en una petita part de les estructures de reunió col·lectives. Poc a poc s'anaven convertint les cadires en bancs de diferents mides, recuperant-los per l'ús col·lectiu que el districte volia combatre.

L'acció va ser realitzada per gent del barri per tal de reivindicar la vida i l'ús de l'espai públic. Com es podia llegir en una pancarta desplegada per reivindicar l'acció: "Recuperem la vida a les places. Contra l'Imperi de la cadira solitària". Es van repartir pamflets al vianants i veïnes que eren a la plaça i es va amenitzar l'acció amb una xocolatada gratuïta que va aportar l'Assemblea del Barri de Sants, la mateixa que havia convocat la jornada anti-consumista.

Malauradament la recuperació de la plaça no va durar gaire ja que com el veïnat pot observar, en un parell de dies l'ajuntament havia retirat els nous bancs per tornar a imposar les cadires solitàries. No se sap si aquesta decisió va ser presa després d'àrdues hores de discussió urbanística, el fet és que queda palès que el districte es pensa que el carrer és seu, i que és ell qui decideix què s'hi fa. El fet és que durant el poc temps que el veïnat va fer seva la plaça, feia un goig que avui no fa. Veient que el carrer no és de qui l'habita, ens preguntem, en quin moment ens el vam deixar prendre?

Veïns del barri asseguts a les noves cadires durant la diada anticonsumista. JES ORQUADI

Es crea un comitè de suport al barri

Sants en solidaritat amb la vaga de Panrico

Els treballadors i treballadores de Panrico van acostar la seva lluita a través d'un acte celebrat dimecres 18 de desembre al Centre Social de Sants.

Gemma Parera, Sants

L'acte, convocat per Lluita Internacionalista, En Lluita i la CUP, va comptar amb la participació de diversos treballadors de Panrico que des de fa deu setmanes estan duent a terme una vaga indefinida en defensa dels seus drets i els seus llocs de treball.

Panrico, sorgida d'una empresa familiar als anys 60 del segle XX, va ser venuda el 2005 a un fons d'inversió, APAX, que va comprar l'empresa a crèdit, endeutant-la, venent la seu i filials estrangeres, tancant plantes a Sevilla i Santiago de Compostel·la, pujant els salaris dels executius un 81% i obligant als treballadors de la distribució a fer-se autònoms.

El 2010, APAX va lliurar la seva participació per un euro a la banca (ING, Caja Madrid -avui Bankia-, La Caixa), que es va quedar l'empresa, perdonant 300 milions d'euros a APAX. El setembre de 2013 es va deixar de pagar el salari als treballadors, i es va proposar un pla de viabilitat que suposava l'acomiadament de 745 treballadors i una rebaixa salarial del 18% per a les treballadores de producció de tot l'Estat.

El centre més afectat és el de Santa Perpètua amb 154 acomiadaments, tot i que la productivitat d'aquesta fàbrica, - on s'elaboren els Donettes i els Donuts-, és de les més altes del grup Panrico, com es mostra amb les jornades intensives que es duien a terme abans de l'ERO, amb producció nocturna i la contractació diària de 50 persones externes de reforç per mitjà d'empreses temporals.

Davant de tot això, la plantilla de Santa Perpètua, està fent vaga i també tractant d'impedir que es porti a terme la distribució de dònuts i bollycaos que arriben a Catalunya des d'altres centres de producció de l'Estat. Per això, han estat bloquejant els accessos de camions a diversos punts de distribució, principalment a Barcelona i Cornellà.

Després de l'explicació sobre l'origen i el desenvolupament del conflicte a càrrec d'un dels vaguistes, en la xerrada que va tenir lloc al Centre Social de Sants, es va obrir un debat on va participar bona part de la trentena d'assistents. També es va parlar de la importància de la solidaritat per ajudar a fer pressió i a sostenir la vaga que genera una situació econòmica molt crítica per a moltes famílies.

Com a resultat, es van organitzar dos esmorzars solidaris, un d'ells a la plaça de Sants i l'altre al mercat de Sants, per tal d'informar de la situació dels vaguistes i també per recaptar fons per a la caixa de resistència. A més, s'ha creat un comitè de suport a la vaga a Sants.

Més informació a: http://cupsants-montjuic.wordpress.com/

Esmorzar solidari a Sants amb els treballadors de Panrico. CUP Sants-Montjuïc

Si vols estar al corrent de tot el que passa a Sants

Segueix La Burxa!

@laburxa facebook.com/laburxa

Insurrecció a La Bordeta, 1933

El passat mes de desembre va tenir lloc a l'espai d'encontre de Can Batlló una exposició sota el títol Insurrecció a La Bordeta, desembre de 1933".

Oriol Rigola, Sants

L'exposició recollia tot un seguit d'imatges de l'època del barri i de les seves rodalies, així com articles de diferents publicacions a l'entorn dels fets.

L'exposició, que es va poder veure durant un parell de setmanes, va anar acompanyada d'una xerrada que va comptar amb la presència de Manel Aisa, president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, així com de l'historiador Agus Giralt.

Els aconteixements que es relataven es produïren arreu de l'Estat espanyol i queden immersos dins d'una època de constants revoltes i insurreccions.

Les eleccions, que varen tenir lloc el novembre del 1933, no aconseguiren fer oblidar l'amenaça d'un nou cop d'estat que planava sobre les urnes després de l'últim intent del general José Sanjurjo dos anys abans. Aquestes varen ser boicotejades pels sectors anarquistes que, a més a més, estaven descontents amb els pocs avenços realitzats per aquella República re-instaurada pocs anys abans. Diverses vagues es succeïren durant aquells anys i la victòria de la coalició de dretes no va fer més que empitjorar la situació.

El desembre d'aquell any, va portar la il·legalització dels sindicats anarcosindicalistes i la presa de la ciutat de Barcelona per part de la Guàrdia Civil. L'esclat de la revolta portà a la proclamació del Comunisme Llibertari a la Tinença d'alcaldia de Sta. Eulàlia i la seva extensió pels entorns: La Bordeta, La Torrassa, Sants, etc.

Exposició a Can Batlló. ORIOL RIGOLA

Vides de barri

Joan Marco

Veí del carrer Toledo amb taller al carrer Manzanares, La Bordeta (Sants). Tallista des dels 14 anys, actualment en té 77.

"La talla en si crec que desapareixerà"

Ivet Eroles, La Bordeta

Com és la professió de tallista?

Molt variada, encara que sembli que simplement és fer talla de fusta o mobles, també és fer una imatge per una església o altres tipus d'encàrrecs. Jo faig una talla i tan pot ser un model com un prototip per fer després fundició de ferro, llautó... puc fer joies, puc fer mobles, puc fer de tot.

Com vas aprendre l'ofici?

El vaig aprendre amb mestres de fer talla, però conjuntament vaig estudiar dibuix a la Llotja.

Per què vas decidir que volies ser tallista?

No ho vaig decidir. En aquella època, als 14 anys, vaig plegar d'escola i vaig posar-me d'aprenent en un taller d'un amic del meu pare. A partir d'aquest moment vaig anar buscant els mestres que a mi m'agradaven i així vaig anar aprenent.

Per què segueixes amb el taller si ja estàs jubilat?

Perquè tinc la sort d'haver treballat del què m'agrada i del què he estudiat. Ara continuo amb aquest ofici per plaer, per divertir-me, per realitzar els meus projectes.

Quina part de l'ofici t'agrada més?

A mesura que van passant els anys en vas aprenent més, en saps més i fas coses més difícils, més complicades. Quan faig una peça m'agrada pensar què he de fer, començar-la, embastar-la i ja la deixaria així, perquè ja veig quina peça és, l'acabat m'és igual, no l'acabaria, ja en començaria una altra.

Totes les peces que fas són pròpies?

Poca cosa és pròpia. Jo faig els estils: barroc, gòtic, romànic, renaixentista, plateresc, etc. Quan són mobles poden ser modernistes, déco, nouveau... Sempre trec un estil ja fet, però el que faig és una composició sobre aquell estil.

Això sí que ho crees tu mateix?

És clar, primer sempre s'ha de fer el dibuix. Després ho passo a fusta i moltes vegades després ho faig a ferro, llautó o altres materials, com l'or o la plata.

Ha canviat molt l'ofici des de que vas començar?

L'ofici en si no ha canviat, els estils no es canvien, el que sí han canviat són els materials i les eines, ara tens més eines.

La gent que està aprenent aquest ofici ho fa de la mateixa manera?

Ho hauria de fer de la mateixa manera, però no s'ensenya aquest ofici en aquest moment. Es perdrà, es perdrà.

Però algú haurà de continuar dissenyant aquest tipus de peces...

Sí, més o menys... Jo dono classes a la diputació i a escoles, dono també conferències, però ja és diferent. Ara ensenyes a algú i si és escultor fa escultures urbanístiques, no fa ni talles de mobles ni imatges. Ha canviat amb això.

S'especialitzen actualment?

S'especialitzen, jo els hi ensenyo la base: la manera de moure les gubies, de treballar, de donar relleus a les peces... després ells ho poden fer d'una manera diferent, més moderna. La talla en si crec que desapareixerà.

Joan Marco al seu taller.. IVET EROLES

Tallers com el teu també s'acabaran?

S'acabaran. Segurament el procés serà més industrialitzat, però això vol dir mecanitzar-lo i comporta menys creativitat i aquest ofici és una artesania artística.

Venen molts artistes al teu taller?

Aprofiten les eines, aprofiten el concepte, les idees... parlem i discutim. D'aquí han sortit artistes contemporanis molt importants.

També et passa a saludar molta gent del barri.

S'aturen a parlar i a veure què faig. Com que he nascut al barri em coneix molta gent, abans tenia el taller al carrer Toledo i ara a Manzanares.

Quines obres destacaries d'entre les que has creat?

A Sant Cugat tinc una imatge, i a Torà. Peces que he fet pel Palau de la Música o per Port Aventura i les làmpades del Liceu.

Què sents quan trobes una peca que has dissenyat tu?

Em fa gràcia, de vegades et trobes alguna peça als Encants que diuen que és de fa no sé quants segles i és una peça que he fet jo; potser fa cinquanta anys que està feta.

la Ciutat invisible
Cooperativa Autogestionària
COMUNICACIÓ GRÀFICA
Et sents invisible? Nosaltres t'ajudem...
LLIBRERIA CRÍTICA
Més que una llibreria al cor del barri...
RECERCA & INTERVENCIÓ
La memòria de l'ahir, les propostes pel demà...
www.laciutatinvisible.coop
C/ RIEGO 35 BAIXOS 08014 (BCN) 93 298 99 47

Pizzeria Ristorante
Putxinel·lis
Menú migdia 12€
Menú pizza 8,50€
Servei a domicili
Carrer de Salou, 23. 080014
Tel. 936112485 - 675446161
Horari: de 13.30 a 16 hores i de 20.30 a 24 hores
Dilluns tancat
www.restauranteputxinellis.com

CASTELLERS de SANTS
NOMÉS HI FALTES TU!
/borinots
@borinots
http://www.borinots.cat
20è ANIVERSARI

CASAL INDEPENDENTISTA de Sants Jaume Compte
Carrer Muntadas, 24,
08014 Sants, Barcelona, Països Catalans
www.cis-jaumecompte.cat
o visita'ns al Facebook i al Twitter

EL TEU DENTISTA DEL BARRI
Dr. Marça Solanas i Esquerra
ODONTÒLEG Col. num. 2325
Carrer d'Olzinelles, 96, 1r.
08014 BARCELONA
Tel. 93.332.04.19
mail: msolanasdentist@infomed.es

La nova Llei de Seguretat Ciutadana és un engranatge més en el marc de la maquinària repressiva de l'Estat, la qual es posa al dia per fer front a l'allau de lluites socials que es consoliden i es radicalitzen dia a dia a tots els barris, pobles i ciutats.

Iogu

Amb això, el Govern tanca el seu projecte de control de la protesta que va iniciar amb la reforma del Codi Penal (encara no ha entrat en vigor) i l'avantprojecte de reforma de la Llei d'Enjudicament Criminal. Aquesta darrera reforma porta anunciant-se fa uns anys, sense una gran publicitat, però amb una rellevància enorme. Introdueix modificacions substancials en el procediment penal, com és la figura del Fiscal instructor (que substitueix al jutge, amb la corresponent politització de la investigació criminal) i la impossibilitat d'exercir l'acció popular a partits i sindicats, i un llarg etcètera.

La nova Llei de Seguretat Ciutadana ha d'entendre's, doncs, com un complement de totes aquestes reformes penals, en especial la del Codi Penal, que elimina la figura de les «faltes», infraccions que, o bé són assimilades a delictes lleus o bé són regulades com sancions administratives. El que a simple vista es podria veure com una atenuació (sempre sona més dèbil una multa que un judici i una pena) desapareix al contemplar el contingut de la norma: la desproporció de les seves sancions, la politització de les conductes infractores i la falta de rigor jurídic que porta assimilada la discrecionalitat de l'Administració, amb el corresponent perill d'una interpretació extensiva de la norma, ja de per si restrictiva amb els drets fonamentals.

Així, hem de tenir clar que els procediments administratius són molt més farragosos, ja que a l'hora de recórrer una multa s'ha de fer, en primera instància, davant de la pròpia Administració que la posa i, una vegada acabada aquesta via, es podrà recórrer davant del Jutge contenciós-administratiu, amb el corresponent pagament (mínim 200 euros) de la taxa judicial (la jurisdicció penal està excempta d'aquesta taxa). A més del sangrant recurs contenciós, s'ha de recordar que l'Administració ostenta una posició dominant en aquest tipus de procediments; per una banda, per la seva capacitat a l'hora de disposar de diners —facilitat d'embargament—, i per altra banda, i la més important, és que l'Administració ostenta la pressumpció de veracitat —o el que és el mateix, la pressumpció de culpabilitat de l'infractor— de manera que, a diferència del procediment penal, no és l'acusador el que ha de provar la culpabilitat de l'infractor, sinó que aquest haurà de demostrar que l'Administració s'equivoca, i tothom sap la dificlutat que suposa provar alguna cosa quan la policia està pel mig.

D'altra banda, la Llei de Seguretat Ciutadana regularitza pràctiques que ja es venien duent a terme per part de la policia: la restricció d'accessos a zones públiques, els controls d'identificació i escorcolls per associació a una protesta o opció ideològica i, potser el més greu de tot, la creació formal d'un fitxer d'infractors per controlar (entre altres coses) la reincidència. I tenint en compte que en aquesta llei es sanciona explícitament i de forma generalitzada la protesta social, aquest fitxer tindrà un caràcter determinant a l'hora d'assenyalar, criminalitzar i prejutjar a les persones en funció de la seva opció i pràctica política. Més enllà de la problemàtica del caràcter públic o intern d'aquest fitxer, l'allau d'infraccions (administratives i penals) donarà un paper clau a l'hora de seleccionar els individus penal i administrativament responsables.

Com que ara es penalitza tot, però tot no pot ser castigat a causa de la massificació de conductes punibles que col·lapsarien els procediments penals i sancionadors (malgrat haver-ho previst, augmentant el termini de caducitat de l'acció per tenir més temps per sancionar-la), el fitxer pot servir de filtre (com ja es porta fent de forma amagada), per castigar a un sector social més polititzat, organitzat o amb major consciència social.

En definitiva, aquest gir repressiu permet veure que l'Estat mai podrà solucionar els problemes de la gent. No pot portar a terme reformes de cap tipus, perquè la funció de qualsevol poder és assegurar la seva supervivència i perpetuació, el que és incompatible amb la llibertat i la justícia social. Davant d'una dramàtica situació social, el govern de torn planteja la única opció viable per defensar els seus interessos: la política de la por i la repressió. Però la ciutadania coneix la seva olor i no s'espanta, perquè té del seu costat armes molt més profundes i consolidades per l'experiència històrica: la solidaritat, el suport mutu i l'acció directa contra tota forma de dominació.

Repressió per manifestar-se

Severino Albarracín

Els moviments socials del barri han patit diversos casos repressius en els darrers anys en els que s'ha vist augmentada la conflictivitat social i hi ha hagut grans mostres de descontent social, com ara el 15M, les vagues generals i d'educació o les diverses marees sectorials. Davant d'aquestes mostres de resistència a les polítiques d'austeritat i del descontent amb el sistema parlamentari, l'Estat espanyol i el Govern català han optat per fer cas omís de les exigències ciutadanes i augmentar les lleis repressives.

"Jo també estava al parlament i ho tornaria a fer"

El 15 de juny de 2011, des del moviment 15M es va convocar a envoltar el Parlament per evitar l'aprovació d'uns pressupostos restrictius que implicaven unes retallades socials que encara a dia d'avui s'estan patint. Des dels mitjans de comunicació de masses es va crear una gran expectació i es va exagerar els fets, fins i tot saltant-se els drets dels manifestants, com va ser el cas de TeleMadrid que va mostrar imatges amb noms i cognoms d'alguns d'ells inventant-se antecedents penals. També es varen donar altres irregularitats quan la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra va assaltar la Ciutat de la Justícia quan diversos imputats anaven a personar-se davant la jutgessa, provocant les crítiques dels propis jutges de la Ciutat de la Justícia.

El 3 de novembre varen començar les detencions, i els imputats varen haver d'anar a declarar a l'Audiència Nacional, acusats de diversos delictes per la Generalitat i l'associació feixista Manos Limpias.

A dia d'avui són 20 els imputats esperant judici pels fets del Parlament, amb les següents peticions per part de les acusacions: 8 anys de presó per cada persona per part de l'acusació popular, 5 i mig de presó per part de la Fiscalia, 3 anys i mig per part del Parlament de Catalunya i 3 anys i mig per quatre de les vint imputades per part de la Generalitat, entre elles un veí del barri de Sants.

Vaga general del 29 de Març

El passat 29 de març de 2012 hi va haver una vaga general convocada per la majoria dels sindicats i recolzada i impulsada pels moviments socials. Els motius principals eren les mesures d'austeritat i la reforma laboral aprovada l'11 de febrer de 2012 que ha reduït la indemnització màxima per any cotitzat, passant de ser de 45 dies amb un límit de 42 mensualitats a 33 dies per any treballat, amb un límit de 24 mensualitats i l'empresa podrà realitzar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que suposi la reducció de la jornada laboral sense recórrer a l'autoritat laboral, entre altres mesures.

La vaga va tenir un seguiment del 85%, segons els sindicats, amb un important seguiment en alguns sectors com en la indústria (un 95%) i en els serveis públics i l'ensenyament (un 70%) i entre un 80% i un 90% en els sectors de l'alimentació i el químic, segons dades dels sindicats.

Durant la diada a Barcelona es van produir multitud de piquets a diferents empreses i barris; a Sants va estar tallada durant una hora la Gran Via de bon matí, i el piquet que va recórrer el barri, convocat per l'Assemblea de Barri de Sants, fou multitudinari i gairebé un 40% dels comerços restà tancat, segons dades de la CUP Sants-Montjuïc.

Ja des de ben d'hora del matí es produïren diverses detencions a alguns indrets de Barcelona, per exemple el flagrant cas de Javi, Isma i Dani, que foren detinguts per participar al piquet del barri del Clot, i que varen ser tancats a presó preventiva sense cap judici. Mesos després de la seva sortida de presó sense fiança es realitzà el judici del que finalment foren absolts.

La manifestació anticapitalista de la tarda tingué una gran afluència, i des d'un principi es van trencar vidres d'entitats bancàries i de grans establiments fins a l'arribada a Plaça Catalunya.Els Mossos d'Esquadra varen actuar amb una violència que feia anys que no es veia; varen fer diferents càrregues a cops de porra i varen llençar gasos lacrimògens de forma massiva, per ordre del llavors Conseller d'Interior Felip Puig. També es varen disparar bales de goma, en moltes ocasions obviant la forma reglamentària de fer-ho.

El balanç de ferits fou força gran: a dues persones se'ls va haver d'extirpar la melsa quirúrgicament, un òrgan que difícilment es pot malmetre amb cops de porra, sinó més bé a cops de puny i puntades de peu directament a l'abdomen, com varen corroborar diferents manifestants que afirmaren que agents de paisà i de la Brigada Mòbil varen emprar aquests mètodes, conjuntament amb la utilització indiscriminada de bales de goma, sovint per sobre de l'alçada reglamentària. Un noi i una noia varen haver de ser intervinguts per lesions greus a la cavitat ocular causades per les pilotes de goma, també un home de 50 anys va ser atès amb una lesió cranial greu per l'impacte d'una bola de goma. Es va arribar a tenir constància de més de 20 politraumatismes (cames trencades, braços trencats, esquinços, hematomes...) tan sols al servei d'urgències de l'Hospital Clínic, a més de vàries persones tractades per problemes respiratoris i casos d'ansietat derivats de l'ús indiscriminat de gasos lacrimògens.

Però la repressió no acabà amb la violència física contra les persones emprada per les forces de seguretat de la Generalitat de Catalunya ni amb les detencions realitzades aquell dia, sinó que es va prolongar els mesos següents amb desenes de detencions i amb molts judicis que a dia d'avui encara no s'han celebrat. Més de 100 detencions a tota Catalunya, sense oblidar la polèmica web de delació ciutadana que durant un mes d'existència animava als ciutadans a denunciar als seus veïns, ignorant la presumpció d'innocència i el dret a la privacitat, web en la que fins i tot hi havia fotografies de tres persones menors d'edat, retirades després de les denúncies dels pares davant els Mossos d'Esquadra.

Dos veïns del barri tancats a la presó

Les detencions van anar succeint-se durant les setmanes i mesos posteriors a la vaga general. Entre elles, els veïns i companys de l'Assemblea de Barri de Sants i altres col·lectius del barri, Andreu i Ruben, que foren detinguts a les seves cases per la Brigada Mòbil el 30 de maig. Després de restar a les dependències policials de la comissaria de Les Corts, es va decretar el seu empresonament preventiu, sense fiança i òbviament sense judici. Després d'onze dies a la presó en el cas de Ruben i 3 setmanes en el cas d'Andreu es va decretar la seva posada en llibertat sense fiança. Durant aquest temps es varen realitzar diferents actes de suport i per exigir la seva posada en llibertat, com un escarni al regidor del districte, Jordi Martí, i una manifestació de vora 2.000 persones pels carrers de Sants.

Un any després es segueix esperant

El 19 d'abril foren detinguts, al sortir de les seves cases, tres veïns del barri de Sants i alguna vivenda va ser registrada. Els imputen diversos càrrecs de danys i desordres públics a dos d'ells pel piquet del matí convocat per l'Assemblea de Barri de Sants i als tres per la manifestació unitària convocada a la tarda. El jutge de guàrdia els posà en llibertat amb càrrecs, amb l'obligació d'anar a firmar cada quinze dies, i una fiança de 6000 euros i la impossibilitat de sortir del país per a un d'ells.

El 30 de maig a més de les dues persones que foren empresonades, esmentades anteriorment, també fou detinguda una tercera persona quan agents de paisà anaren a buscar-lo a la seva feina i fou posada en llibertat després de passar la nit a comissaria.
Es té constància d'almenys un detingut més a Sants, en total 7 veïns i veïnes del barri detinguts arrel de la vaga del 29 de març. Els càrrecs varien d'unes persones a altres però algunes són de pena elevada; un notable augment en la qualificació dels delictes que poden suposar elevades penes de presó i que ha provocat que la Brigada d'Informació dels Mossos d'Esquadra emprés mètodes que fins ara sols s'havien emprat per a casos de terrorisme, tràfic de drogues...

A dia d'avui s'han celebrat alguns judicis pel piquet del matí del que tots els encausats han estat absolts per falta de proves, així però, a dia d'avui els 7 veïns encara tenen judicis per realitzar-se. Cal destacar que el judici de tres d'aquestes persones està sota secret sumari, amb la qual cosa no saben quin tipus de violacions de la seva intimitat estan duent a terme des de la Brigada d'Informació ni de quins delictes se'ls acusa.
Finalment, cal fer constar que un altre veí del barri fou detingut quan tornava a casa el dia de la vaga general del 14 de novembre i que a dia d'avui encara està esperant judici.

LA SOLIDARITAT NO TÉ PREU I ENS LA VOLEN FER PAGAR

Un altre veí al banc dels acusats per "desobediència a l'autoritat"

El passat 5 de desembre un jove del barri va ser jutjat per "desobediència a l'autoritat" després de ser identificat en la manifestació solidària amb tres vaguistes del Clot del 29M sis mesos abans. Després del judici, on es van posar en evidència les contradiccions dels Mossos d'Esquadra, la fiscal va acabar sol·licitant 350 euros de pena multa, mentre que la defensa exigeix la seva absolució. La sentència arribarà durant els propers dies.

Redacció

«La repressió no té preu i ens la volen fer pagar» deia la pancarta que el grup de suport va portar a la concentració a la Ciutat de la Justícia. I és que, per enèsima vegada, en la criminalització de les lluites seu un activista al banc dels acusats, i una vegada més a partir d'una acusació falsa.

JM, resident a Sants, va acudir el passat 1 de juny de 2013 a manifestar-se a favor dels tres veïns del barri del Clot encausats per la vaga general del 29M de 2012 i que finalment van ser absolts. En finalitzar l'acte, el jove va ser identificat —amb la cortesia amb què habitualment fa gala la policia catalana— i posteriorment va ser denunciat. L'atestat, absurd però no mancat d'imaginació, el culpa de passar informació dels moviments dels cossos repressius als manifestants (com si es tractés d'un delicte) així com de negar-se a la identificació.

No obstant això, la recentment formada Assemblea AntiRepresiva de Sants apunta a altres motivacions per justificar la denúncia. «L'acusat ja comptava amb antecedents policials per motius polítics [curiosament per la mateixa vaga que va acudir a recolzar] i en veure això la policia no va dubtar a intentar desgastar-ho individualment i també al seu entorn» va suggerir un membre del col·lectiu antirrepresiu.

Malgrat la inexistència de proves, el judici es va celebrar el passat 5 de desembre. Els mossos van acudir al judici amb poca preparació i amb una actitud provocativa i van caure en evidents contradiccions. Possiblement sigui aquest el motiu pel qual la fiscal sol·licités finalment la pena multa de 350 euros per a una falta que pot arribar fins als 6000. Per la seva banda, la defensa de l'activista al costat de l'Assemblea AntiRepresiva, va defensar l'absolució. La sentència del Jutjat (Instrucció 5 de Barcelona) s'espera per als propers dies.

Col·lectius antirepressius a Barcelona

Rereguarda en moviment

Rereguarda en moviment, plataforma solidària contra la repressió, es defineixen com «les empresonades, les mutilades, les ferides, les agredides, les humiliades, les detingudes, les de la llista de Puig, les identificades, les multades, les desnonades, les aturades, les estafades, les dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE), les acomiadades, les jubilades; som les víctimes de la violència estructural i física dels governs català i espanyol, d'aquesta ofensiva socioeconòmica, política i judicial que vol veure'ns silenciats, obedients i atemorits mentre elimina totes les fites socials assolides després de dècades de lluites, patiments i morts».

Alguns casos recents que denuncien són l'entrada en presó preventiva de quatre persones que van participar a la vaga general del 29M (ja alliberades, però pendents de processos judicials), les identificacions arbitràries i massives per participar en protestes (mentre els Mossos impedeixen intencionadament ser identificats per perpetuar la seva impunitat), els escorcolls massius a les persones que volien participar a la manifestació de l'1 de maig de 2012, els centenars de multes imposades per manifestar-se, els milers d'imatges de policies colpejant a tothom, les detencions a la Ciutat de la Justícia a les encausades del 15J, el desallotjament de la plaça Catalunya del 27 de maig de 2011, les tres persones que han perdut l'ull per l'ús de les bales de goma, una companya a qui li van trencar la cama, una altra que va ser torturada dins la furgoneta dels mossos, les que han pagat 6000 euros per no entrar a presó...

Davant de tot això, Rereguarda en moviment neix, d'una banda, com a eina per a donar suport legal, econòmic i psicosocial a totes les represaliades i enfrontar els processos judicials presents i futurs, així com les derivacions psicològiques i socials inherents a la repressió, i, de l'altra, com a espai de confluència de les diverses sinèrgies sorgides de la societat civil amb l'objectiu de bastir propostes i portar a terme accions concretes encaminades a oferir una resposta clara i contundent a aquesta ofensiva repressiva que ens afecta a totes. Per això ens diuen «les nostres armes són la solidaritat, el suport mutu, les veus, les places i els carrers. No tenim por, i no callarem!»

Més informació a: http://rereguardaenmoviment.org/

Alerta Solidària, Som Força

Des d'Alerta Solidària, l'organització antirrepressiva de l'Esquerra Independentista, s'està presentant aquests dies una nova campanya, Som Força.

Tal com afirmen «davant dels atacs de l'estat, del capitalisme, del patriarcat, i de la continuada repressió que patim militants i col·lectius socials, des d'Alerta Solidària creiem que ha arribat el moment de fer més ver visible aquest conflicte i passar a l'atac. Sobre la base de l'extensió de la lluita antirrepressiva allà on no és present, de fer visible més que mai la situació que es pateix, es presenta Som Força, la nova campanya d'Alerta Solidària, l'organització antirrepressiva de l'Esquerra Independentista. Una campanya que pretén ser una nova eina de combat, i que es posa a disposició del conjunt de moviments socials per a l'enfortiment de la unitat popular, amb la intenció de fer un salt qualitatiu en la lluita antirepressiva, aconseguir una major cohesió interna, major referencialitat i visualització externa, en definitiva, una eina per poder contraatacar amb tota la nostra força".

Més informació a: http://somforca.cat/ i http://www.alertasolidaria.org/

Tanquem els CIEs i Tekedasdondekieras

Són molts els col·lectius d'arreu que exigeixen el tancament dels CIE's com a estructura repressiva contra les persones migrants. A Barcelona, el gener de 2012 neix la Campanya Tanquem els CIE arrel de la mort d'Idrissa Diallo, un noi de Guinea Conakry que estava pres al CIE de Zona Franca.

En un inici, els membres provenen de diferents organitzacions i col·lectius en defensa dels drets de les persones migrants i en l'actualitat moltes persones s'han sumat al grup a nivell individual.

La Campanya té quatre objectius fonamentals: «visibilitzar els Centres d'Internament d'Estrangers, ja que sovint ens trobem que una part molt àmplia de la societat civil no coneix la seva existència o bé pensa que es tracta d'un estament d'ajuda humanitària per a migrants; denunciar les contínues vulneracions de drets que s'hi produeixen: maltractaments, irregularitats administratives, abusos...; procurar millores en les condicions dels interns, aspecte en què en els darrers mesos hem aconseguit força avenços i, sobretot, exercir accions de cara al tancament d'aquests Guantánamos.»

Del 5 al 8 de desembre de 2013, col·lectius de tot l'estat en lluita contra les polítiques migratòries i pel tancament dels CIEs, es van reunir en el que ja va ser la tercera trobada estatal, per treballar conjuntament línies d'acció per a denunciar la realitat d'aquestes institucions fins al seu tancament.

D'altra banda, fa tres anys, va néixer a Barcelona el col·lectiu Tekedasdondekieras que, a banda de treballar pel tancament dels CIEs, lluita contra el racisme i les fronteres. En concret, han editat materials i fan accions contra les expressions més òbvies i tangibles del racisme, com les redades i les expulsions, però també contra l'estructura social en què es recolzen i el racisme que cada un de nosaltres portem a dins. Per això, no creuen en una reforma de la Llei d'Estrangeria ni en un major assistencialisme cap a les persones migrants o la millora de les condicions als CIEs, sinó que volen «la lliure circulació de les persones, en la demolició de les fronteres externes i internes i en unes relacions lliures i solidàries».

Més info a: http://tanquemelscies.blogspot.com.es/ i http://tekedasdondekieras.wordpress.com/quienes-somos/

RESCAT

RESCAT és una coordinadora de comitès de suport als presos i preses i persones repressaliades polítiques. L'objectiu principal és donar suport jurídic, polític i econòmic a les persones repressaliades i empresonades per la seva participació activa en les lluites i moviments de rebuig al poder establert. Entenen com a pres/a o repressaliat/ada política aquella persona que ho és pel fet de lluitar activament contra el capitalisme, l'imperialisme, el feixisme i el patriarcat, i per la llibertat de les persones i dels pobles oprimits.

La seva tasca s'emmarca en la voluntat de denunciar la presó, les tortures i les legislacions especials que utilitza l'estat espanyol com a eines polítiques per tal de reprimir i desestructurar els moviments populars reivindicatius.

Alhora, creuen important impulsar la creació i coordinació de grups de suport en cas de nous episodis repressius, oferint-los l'experiència i la tasca realitzada.

Més informació a: http://www.amnistiarescat.cat/

Comissió Antirrepressiva de Sants (Assemblea de Barri de Sants)

La Comissó Antirrepressiva de Sants es crea com una eina de l'Assemblea de Barri de Sants per tractar de cobrir econòmicament les despeses judicials derivades dels darrers casos repressius que s'han donat al barri de Sants o contra persones que formen part del teixit associatiu del barri, com els detinguts a les vagues generals. Un altre objectiu és comptar amb un coixí de suport per propers casos d'altres possibles mobilitzacions.

Des d'aquesta comissió s'ha tractat d'aglutinar la feina que ja havien estat fent diversos col·lectius al barri per recollir diners i difondre els casos i obrir-ho també a persones noves. Fins el moment s'han fet diversos actes benèfics i s'han distribuït unes cistelles per diferents espais i comerços del barri amb la intenció que la gent del barri contribueixi amb la caixa de resistència.

abs.barrisants.org
twitter.com/antirepresants

WWW.GOTEO.ORG/PROJECT/DIAGONAL

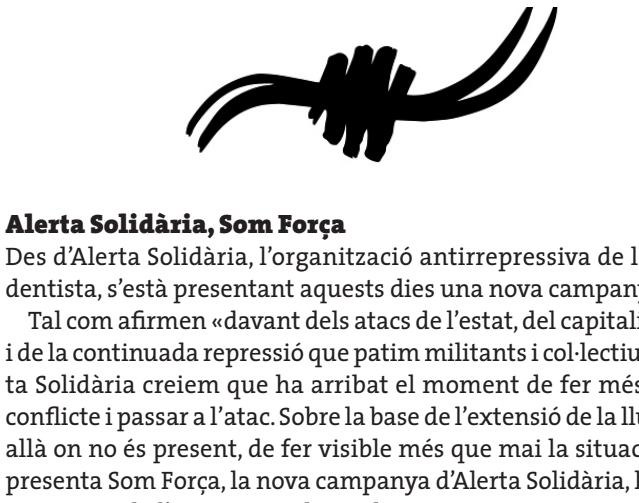

SOS
Ara Diagonal mai

El futur de DIAGONAL està en joc. **Llancem una campanya de microfinançament.** La nostra viabilitat depèn del seu èxit.

Tens un negoci
o ets una associació de Sants?

Anuncia't a La Burxa!

Demana informació a *laburxa@gmail.com*

RACÓ HISTÒRIC

El segon abans de la insurrecció

Agus Giralt, Barcelona

De vegades els historiadors expliquenm els fets del passat com un seguit d'episodis independents, o fent ús de màximes que es generalitzen. Però no cal ser taoista per adonarse que tots els fets estan més relacionats del que aparenten i que la història que s'explica —la recreació d'un moment passat— sempre és menys complexa que el que va ser el propi moment.

El 19 de novembre de 1933 es van celebrar les segones eleccions generals de la Segona República Espanyola per a les Corts, les primeres on es va celebrar el sufragi universal a Espanya. Després de la segona volta, quinze dies més tard, es va confirmar la victòria de les dretes.

El primer govern republicà havia iniciat un ampli programa de reformes polítiques, socials, territorials, agràries i de l'estament militar. Però els grups de poder, que veien perillar la seva posició privilegiada, es van resistir. Els terratinents, els grans empresaris, els financers, els patrons, els monàrquics, les ordres religioses, l'església i els militars africanistes van moure totes les tecles de què disposaven, que no eren poques.

La República també havia generat moltes expectatives entre els sectors populars amb les seves reformes, però moltes d'aquestes no van reeixir. I per acabar-ho d'adobar el crack del 29 va fer augmentar l'atur a les ciutats i la subocupació al camp, ja que els jornalers no podien emigrar.

Davant d'aquesta situació organitzacions anarquistes com la CNT i la FAI, que van seguir sent reprimides amb duresa, van defensar l'abstenció a les eleccions. Per a ells la República representava l'ordre burgès, sense massa diferències amb els règims polítics anteriors. A les eleccions les forces de l'esquerra —republicans, socialistes i comunistes—, que fins llavors havien anat de la mà, també van presentar llistes separades, facilitant la victòria de la dreta.

A Barcelona, una setmana abans de la sessió inaugural del Parlament, ja es vivia una situació tensa. Els transports estaven en vaga i després del trencament de les negociacions la policia havia tancat els sindicats i havia omplert els tramvies d'agents de l'escola de policies per fer els serveis dels tramviaires. La plaça Espanya va estar ocupada per les metralladores de la Guàrdia Civil, tement els moviments als barris obrers.

I va ser en aquest context quan arribà, el divendres 8 de desembre, la seva sessió inaugural del Parlament. Arreu de l'estat es preparava una revolta que tindria l'Hospitalet i la Bordeta com un dels seus escenaris.

Plaça España.

BURXANT ELS BYTES

Indulten a Alan Turing 61 anys després de ser condemnat per gai

Bernat Costa, Sevilla

Tot estudiant d'informàtica coneix Alan Turing, un dels pares de la informàtica actual. Entre els seus èxits destaca la màquina de Turing, l'escènica dels ordinadors actuals. Turing també fou qui va desxifrar Enigma, l'eina de criptografia que usaven els nazis a la Segona Guerra Mundial.

L'any 1952, un atracament a casa seva va deixar al descobert que era homosexual, una tendència sexual titllada de delicte a Anglaterra en aquell temps i va ser condemnat per un delicte de "perversió sexual".

Li van deixar escollir entre presó o sotmetre's a un tractament hormonal. Va preferir els químics que li vàren alterar la personalitat i l'estat físic. Als dos anys, va morir enverinat amb cianur en una poma.

61 anys després s'ha emès un comunicat on s'anuncia l'indult d'Alan Turing per la seva homosexualitat.

Hi ha qui associa el logo d'Apple —una poma mossegada— amb la poma que va matar Turing.

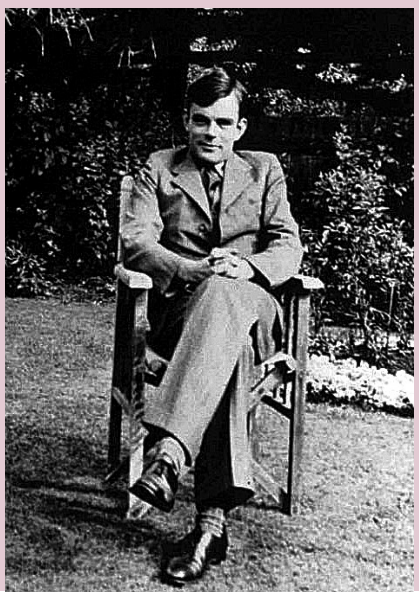

FOGONS DE TEMPORADA

La xocolata desfeta

Núria May, Masnou

Què fa que la xocolata sigui desig comú de la majoria de persones que tenen el plaer de conèixer-la? La fava, el fruit de la planta del cacau, va ser descoberta pels exploradors espanyols que buscaven altres rutes per arribar a les Índies, les terres d'Orient, riques en espècies, en ple segle XV. Diuen que ja era beguda preuada de la civilització maia i la bevia també la població asteca que habitava, en el moment de la conquesta, el que avui és Mèxic. Els aborígens la consumien líquida, a temperatura ambient, amb una consistència clara i de gust picant degut a la incorporació d'alguna varietat de xile. Els que allí arribaren quedaren presos d'aquest nou gust, desconegut fins llavors a la seva cultura gastronòmica, i decidiren endur-se'l a casa. Ràpidament esdevingué el berenar de les castes distingides, les que sempre cerquen en el menjar aquella distinció que els allunya de la plebs. La beguda, però, es va formular de nou, s'hi afegiren altres espècies (canyella, nou moscada, gingebre, clau) en record d'una etapa medieval on les espècies provinents d'Orient eren signes de poder i distinció. Es va endolcir, el sucre encara era també un ingredient preuat i distingit, i s'hi afegiren midons perquè la textura resultant fos més espessa. De les Corts espanyoles aquesta beguda fou ràpidament estesa a altres països europeus, i a mesura que el seu preu disminuïa, degut a la seva ràpida i major importació, va començar també a ser menja desitjada per les classes menestrals i populars.

Xocolata desfeta en ple segle XVI

- 1 litre d'aigua o llet
- 350g xocolata a la pedra (o negra per fondre)
- 20g canyella en pols
- 15g gingebre en pols
- 5g clau en pols
- 40-60g sucre
- 35-50g midó de blat de moro

Antigament la xocolata era desfeta en aigua, no va ser fins al segle XVIII, i per influència francesa, que la xocolata es va començar a dissoldre en llet, vosaltres podeu elaborar aquella que més us agradi, sapigueu però que la que és feta amb aigua és de més fàcil digestió que la que és elaborada amb llet. Poseu l'aigua o la llet a bullir amb les espècies i el sucre. Mentrestant trenqueu la xocolata fins que els trossos siguin petits. Un cop la llet arrenqui el bull, abaixeu el foc i afegiu el midó (segons l'espessor que us agradi) i la xocolata, barregeu sense parar (remena, remena nena; una cançó, una mica sexista, que explica un dels secrets en l'elaboració de la xocolata desfeta, no deixar de remenar mai) fins que tota la xocolata sigui fosa i el midó hagi acomplert el seu efecte espessidor. Retireu del foc i serviu calenta. Si us en sobra és millor escalfar-la al bany maria o al microones que sinó s'enganxa. Espero que us embruteu els bigotis!

Durant el segle XVII i XVIII era comú trobar-la a les cases que la podien pagar, servida en xicres (uns petits vasets específics per a servir la xocolata desfeta) tant per esmorzar com per berenar, i el plaer era complert quan hi eren sucats *biscuits*, melindros o altres tipus de pastes dolces. No fou fins a finals del XVIII i principis del XIX que es desenvolupà la indústria de la xocolata per a poder-la temperar correctament i obtenir el que avui són les conegudes preses de xocolata, volgudes per tots i que han derivat i originat una gran varietat de succedanis i menges relacionades. No podem oblidar tampoc les cançons populars i frases fetes que la xocolata protagonitza i que han perdurat fins avui indicant i reafirmant la seva vàlua.

Observem doncs com la xocolata ha estat sempre una menja desitjada, aquest fet ha provocat que la comercialització de la mateixa sigui, a nivell global, un factor influent en els mercats de l'alimentació. Sabem però que el marge de benefici no l'obtenen aquells treballadors que recullen, assequen i fermenten les faves de cacau, el primer procés que pateix la fava abans de ser enviada a processar a altres països, sinó que és el benefici de les grans corporacions del cacau i la xocolata les que s'enduen la majoria dels guanys. Ja fa bastants anys que va sorgir el comerç just, una iniciativa destinada a crear canals comercials innovadors i en que la relació d'ambdues parts s'orienta cap al desenvolupament sostenible de l'oferta i la demanda; busquem doncs aquesta xocolata i no deixem de gaudir del plaer que ens proporciona una bona tassa de xocolata desfeta.

UN TOC D'HUMOR...

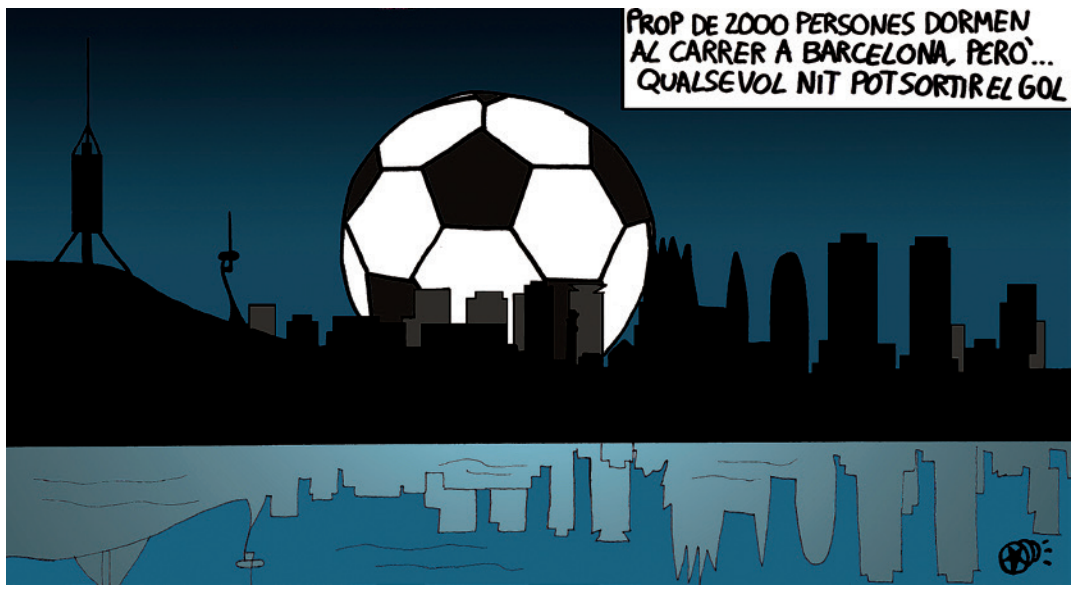

EL POEMA

Que ningú no gosi
ni en faci judici.
Que la malaherba
t'acompanyi i se t'enfili dins al pit.
Que el descampat siguis tu.
I la humanitat, els teus peus,
la gebrada.
Que la pell
torni al fang. I les flors als cabells.
Que l'alè se't confongui amb la fosca.
Que la ciutat s'apagui.
I ara sí,
que cantin tots els gats
i que l'orquestra calli.

David Caño
Res és ara ni això.
Editorial Terrícola, 2013.

MÚSICA

Els Surfing Sirles

Marc Sanz

Cloenda a la fulgurant carrera dels Surfing Sirles, després de la desaparició del seu guitarrista Oriol Cabellero. '"Cançó Funeral", "Centre del Món", "Minifalda rural" o "Epitafi"' desgranen un disc més madur, més eclèctic i que augurava una carrera plena de d'emocions molt més fortes per venir. Les cançons poc a poc van desfilant amb la gràcia de sempre, deixant-se emportar pel ritme i la sensibilitat d'unes lletres que conformen l'imaginari intens del grup sumada a una música repleta de teclats, guitarres, melodies i *noise* directes al cor i a l'estomac. Simples i enormes alhora, són el si i el no, el bé i el mal, el tot o el res.

El disc esdevé un càntic a la mort i alhora una celebració de la vida, al perquè de tot plegat, i al retorn a les '"tavernes". Les lletres brillants, filosòfiques, hilarants i crítiques agafem una nova dimensió amb l'evolució de la banda. "Epitafi" marca el colofó final a la èpica d'una llegenda.

El tercer LP dels Surfing Sirles consolida i demostra amb nota perquè han estat una de les bandes més autèntiques, originals, gamberres i divertides dels últims anys en el panorama català i estatal. Perquè són els nostres Who, els nostres Ramones, els nostres NOFX. El nostre orgull roquer patri i perquè mai més tornarem a veure una banda igual com a mínim en 100 anys o més. Hem estat testimonis d'una Supernova vital i musical. La resta és història.

Música de Consum.
Bankrober, 2013.

CINEMA

Lore

Àngel Bravo

Ales acaballes de la Segona Guerra Mundial, una Alemanya desmoronada i sense Fuhrer resta sota la vigilància de les forces aliades. En aquest context de derrota i misèria, Lore és la filla no tan gran d'una família de fugitius que, a causa de la implicació dels seus pares en el règim, es veurà obligada a dur la càrrega dels seus quatre germans i intentar creuar el país per tal de trobar-se amb l'àvia materna. A mig viatge, coneixerà l'enigmàtic Thomas, un jueu que li obrirà les portes al desig i al qüestionament de les seves creences.

Amb un estil més evocador que explícit però sense deixar de banda el pols narratiu, el film reflecteix els desastres de la guerra i la pèrdua de la innocència a través del viatge iniciàtic de Lore, interpretada per una esplèndida Saskia Rosendahl que omple la pantalla de sensibilitat. La seva expressió, que conté fortalesa i debilitat a parts iguals, ja és per si sola capaç de fer-nos imaginar el drama que l'envolta sense que resulti necessari que ens l'ensenyi.

Lore s'inclou així a un recent arxiu cinematogràfic que ofereix noves i valentes mirades del nazisme, centrades en personatges més o menys vinculats amb el III Reich. Aconsegueix a més un to tan inquietant que no pot deixar indiferent a l'espectador expert, de la mateixa manera que fa bategar sense demagògia el record d'una part de la nostra història que no hauríem de deixar d'explicar.

Títol: Lore
Any: 2012
Durada: 109 min.
Directora: Cate Shortland
Guió: Cate Shortland, Robin Mukherjee (adaptació d'una de les històries de "La cambra fosca" de Rachel Seiffert)
Música: Max Richter
Fotografia: Adam Arkapaw
Repartiment: Saskia Rosendahl, Nele Trebs, André Frid, Mika Seidel, Kai-Peter Malina, Nick Holaschke, Ursina Lardi, Hans-Jochen Wagner, Sven Pippig, Philip Wiegratz, Katrin Pollitt
Productora: Edge City Films / Porchlight Films / Rohfilm
País: Alemanya, Alemanya i Regne Unit

Comença el 2014 amb una àmplia agenda d'activitats de formació, cultura i creativitat

Més a Can Batlló cada mes

Dani Martínez, La Bordeta

L'obertura del carrer 11 de juny que travessa l'interior de Can Batlló paral·lel al carrer Constitució comporta nous espais de pas, estada i esbarjo pel veïnat i permeten endinsar-se en l'efervescència dels espais comunitaris a la nau Bloc Onze i les primeres zones amb agricultura i jardins.

En paral·lel a aquesta metamorfosi contínua, moltes persones i col·lectius col·laboradors amb l'Assemblea de Can Batlló també han consolidat durant el 2013 una agenda d'activitats temptadores a la iniciativa, l'organització i d'assistència lliure; éssent el butlletí mensual, disponible a força espais del barri i a internet, el millor mitjà de butxaca per l'incertesa satisfeta abans d'escollir gaudir-la. A la diversitat d'activitats puntuals, s'afegeix una nodrida agenda cíclica gratuïta que garanteix formació continuada, cultura i sociologia dialogada i creativitat compartida.

Els matins de cada dimecres i dissabtes el voluntariat de les comissions d'infraestructures, fusteria, arquitectura i arts fan tallers d'oficis i hobbies, a mida que es rehabiliten més espais. Els moments per la jardineria i els horts també són cada dimarts a la tarda i divendres al matí.

Els dos grans espais del Bloc Onze ja rehabilitats (el polivalent atri amb bar, i la Biblioteca Popular Josep Pons) obren cada matí i tarda excepte diumenges, i alberguen exposicions cada vegada més sovint. Dos dissabtes al mes la biblioteca acull el club de lectura Goita que fan ara!, i el Visquem els contes! per totes les edats. El col·lectiu ZonaOnze de creació i reflexió contemporània organitza mensualment dues activitats. Cada primer i tercer divendres hi ha l'Escenari Obert, on qualsevol persona novella o experimentada pot demanar torn i exterioritzar les seves arts en la música, el teatre, la dansa, el mim, els monòlegs o el circ. I cada segon diumenge de mes a la tarda hi ha Cine-Fòrum, amb títols d'arreu que remouen valors socials i emocions personals, i on partint del film els assistents dialoguen en un debat col·lectiu.

Cada dijous a la tarda arriba a Can Batlló la Cistella Verda amb agricultura sana, de proximitat i de temporada. El segon dissabte de mes, durant tot el dia, hi ha Merkadillo amb productes originals; sovint també s'hi fan tallers infantils i presentacions editorials, audiovisuals o musicals. I cada dos mesos hi ha el nou Cabaret de Can Batlló.

Nous fruits aviat s'activaran: l'auditori insonoritzat, el rocòdrom d'escalada, els tallers d'arts plàstiques, i un espai permanent d'informació i acollida al visitant.

Més informació a: canbatllo.wordpress.com

Es consolida un espai d'intercanvis i propostes "do it yourself"

El merkadillo punk celebra un any

Redacció, La Bordeta

Després d'un any de trobada, retrobades i intercanvis cada segon dissabte de mes a Can Batlló, el Merkadillo Punk celebra el seu primer aniversari.

Ho farà el dissabte 11 de gener amb un taller infantil, dinar vegà i una tarda de música, amb Instinto, Inquietud, BB Bino, Cranc i Go!Popitas.

El merkadillo estarà obert tot el dia, de 12h a 22h, amb una gran diversitat de productes de roba, música, llibres i molts altres que, fets a mà o fruit de la creativitat, ens animen a compartir idees i a desenvolupar noves iniciatives.

El Merkadillo està obert a qualsevol persona o col·lectiu que cregui en l'esperit del "do it yourself", que tingui algun producte o projecte a compartir vinculat al punk i fet per un mateix, que no derivi de l'explotació humana o animal.

També és un espai on es fan tallers infantils i presentacions editorials, audiovisuals o musicals.

Per participar-hi cal adreçar un correu electrònic a: merkadillo-punk@gmail.com.

Més informació a: https://www.facebook.com/ProyectoMerkadilloPunk i http://merkadillopunk.wordpress.com/

Estigues al corrent del dia a dia del barri a **laburxa.cat**

AGENDA

Gener 2014

Divendres 10 de gener (19.30)
Cabaret
Can Batlló (Constitució,19)

Diumenge 12 de gener (17.00)
CineFôrum: FiskBank
Can Batlló (Constitució,19)

Divendres 17 de gener (21.00)
Sopar Grup Llibertari de Muntanya
Ateneu Llibertari (Maria Victòria,10)

Dissabte 18 de gener (11.00- 14.00)
Mostra d'art. Col·lectiu d'artistes de Sants
Passatge Fructuós de Gelabert

Dissabte 18 de gener (11.00)
Contes d'abans per infants d'ara, de bressol a parvulari
Can Batlló (Constitució,19)

Diumenge 19 de gener (17.00)
Pintxos i CineFòrum: "Los calabozos gigantes del granjero John"
Can Batlló (Constitució,19)

Dissabte 25 de gener (12.00)
Presentació de la cooperativa d'habitatge
Can Batlló (Constitució,19)

Diumenge 26 de gener (19.00)
Teatre: La tertúlia (companyia La Liada Nacional)
Can Batlló (Constitució,19)

Dimarts 28 de gener (19.00)
CineFòrum: "El pianista", de Roman Polansky
AAVV Badal, Brasil i La Bordeta (Daoiz i Velarde, 30)

Dissabte 1 de febrer (11.00)
Club de lectura Goita que fan ara: "El que resta del dia", de Kazuo Ishiguro
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots els dilluns i dijous (18-20:00)
Taller Muay Thai
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Tots els dilluns (18:00)
Curs d'esperanto
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

Tots els dilluns (18:00)
Aprenem Juntes
Ateneu Llibertari (Maria Victòria, 10)

Tots els dilluns, dimarts i dimecres
Espai de preparació física
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots els dimarts i dijous (18:30)
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

Tots els dimecres i dissabtes (11:00)
Treball col·lectiu i tallers d'oficis
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots els dimecres (18:30)
Taller de metereologia
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

Tots els divendres (18:00)
Escola autogestionada per famílies
Espai Obert (Violant d'Hongria, 71)

Elisenda Cartanyà i Joan Sanromà

Professors de l'IES Lluís Vives i responsables del projecte Donar veu a la memòria.

Júlia Gallego i Ona Esteve

Alumnes de 2n d'ESO i actrius de "La pèrdua de la innocència. Infants sota les bombes".

Júlia Gallego, Ona Esteve, Sara Musa, Elisenda Cartanyà i Joan Sanromà, membres de l'equip de l'obra. Ivet Eroles

"La pèrdua de la innocència. Infants sota les bombes" és una peça teatral sobre els bombardejos que va patir la població durant la Guerra Civil Espanyola des de la visió dels infants. Es tracta d'una recopilació de textos i testimonis de l'època dramatitzats per alumnes que el curs passat estudiaven 1r d'ESO a l'IES Lluís Vives i forma part del projecte Donar veu a la memòria. L'obra es va estrenar exitosament a finals del curs passat i enguany es va fer una nova representació el 4 de desembre al Teatre Sant Medir.

Ivet Eroles

Per què s'ha tornat a representar l'obra després de l'estrena del juny passat?

E.C: Els del Memorial Democràtic van venir a l'escola a veure'ns i els hi va agradar tant que van comentar que s'havia de repetir i que havien de venir altres escoles i públic en general a veure'ns.

J.S.: Hem utilitzat una metodologia concreta, tenim tot el projecte, per tant altres escoles s'hi poden fixar i veure quines eines hem utilitzat per a que sigui possible. A les escoles i als instituts s'estan fent coses que no tenen transcendència, però que tenen un mínim de qualitat superior a algunes altres coses que sí que es publiciten. No és accidental que els mitjans de comunicació ens hagin vingut a entrevistar, ens hem mogut. Hi ha moltes escoles al districte que fan teatre i cal un reconeixement, per la feina de l'alumnat i per la feina del centre.

Alguna altra obra havia tingut tant d'èxit?

J.S: Nosaltres ja fa 10 anys que portem a terme el projecte Donar veu a la memòria i sí que alguna representació més s'havia fet, però no havia tingut tant ressò com aquesta. Per què? Perquè s'ha incorporat l'Elisenda i li ha donat un format teatral que no tenia fins aquest moment.

En què consisteix el projecte Donar veu a la memòria?

J.S.: Un dels valors que es vol donar com a material didàctic és fer reflexionar sobre el passat, els conflictes, els nens en context de guerra i la pau. Hem anat buscant textos relacionats amb aquests temes i l'alumnat els llegeix i externalitza explicant-los. És un crèdit variable de 1r d'ESO orientat a l'alumnat en diversitat, no tant sols hi participen alumnes brillants acadèmicament, sinó que hi ha diferents perfils d'estudiants: persones que són molt mogudes, d'altres que tenen la dificultat de llegir i parlar en públic, alumnes d'acollida com a reforç lingüístic, amants del teatre, etc.

Quines són les valoracions que ha rebut La pèrdua de la innocència. Infants sota les bombes?

E.C: S'ha valorat molt la necessitat de portar a terme aquest tipus d'iniciatives per la recuperació de la memòria històrica. Una persona comentava que li havia fascinat que es posés al mateix nivell els grans autors, com Rodoreda o Miracle, i els nens i nenes de l'any 38. Se li vol donar protagonisme a aquesta altra història, ja que si no simplement ens remetem a la història que ja està escrita dins dels perdedors de la guerra que van destacar. Per poder fer-ho realitat, cal una gran recol·lecció de textos i seguir una sèrie d'ítems pedagògics i teatrals. A més, cal destacar que les actrius i l'actor ho han fet fantàsticament.

J.S.: Un altre dels comentaris que se'ns ha fet és que estem llegint textos de l'any 38 però que són assimilables en aquest moment. Són adolescents de 13 anys llegint textos de nois i noies que tenien la seva edat l'any 38, estem fent

"Són adolescents llegint textos de nois i noies que tenien la seva edat l'any 38, fem aquest joc entre l'abans i l'avui"

aquest joc entre l'abans i l'avui. Les bombes que queien sobre Barcelona podien ser les que queien sobre Madrid, o bé les que van caure a Dresden o les que estan caient en aquests moments a Síria.

Com alumnes i actrius, què vau pensar quan us van explicar que havieu de representar aquesta obra?

O.E.: Ho notàvem molt proper, les noticies parlen de guerres que estan passant ara i també recordem fets que ens han explicat els nostres avis sobre vivències dels seus pares.

J.G.: Ens va fer il·lusió perquè aquest tema s'està perdent i d'aquesta manera el recordem.

Vau notar que al fer la representació entenieu més a aquests joves que van patir els bombardejos?

O.E.: Sí, els texts que llegim eren de nens de la nostra edat, així que et poses dins de la seva pell, del que havien viscut durant la guerra.

Us ha canviat la forma d'entendre la guerra?

J.G.: Ens ha canviat la manera de veure la vida i valorem més el què tenim.

Com us heu sentit representant l'obra?

O.E.: Bé, si teníem vergonya, l'Elisenda ens ensenyava maneres de perdre-la. A més, compartíem les sensacions amb els nostres companys i assajàvem davant seu, així que anàvem perdent la vergonya i també vocalitzàvem millor. És una experiència divertida.

J.G.: Nosaltres ens hem estat esforçant i els comentaris positius que hem rebut han estat una gran recompensa.

J.S.: En cap moment no es busca la llàgrima fàcil, sinó el respecte, reproduint la situació amb la paraula. Hi ha un text que llegeix la Ona que és duríssim, i podríem mostrar la imatge, però no la posem.

La força de la paraula.

E.C.: Nosaltres som els primers sorpresos amb la força que elles han anat donant a l'espectacle i com se l'han anat fent seu, perdent vergonyes. Jo encara estic al·lucinada, reconec que mai havia fet una obra de teatre per a gent més jove, però han superat totes les meves expectatives amb escreix. A més hi hagut una forta implicació per part d'alumnes d'altres cursos en assumir la part tècnica, dissenyar cartells, preparar l'escenari i la decoració.

Ja esteu treballant en una obra nova?

E.C.: Començarem al gener amb Aquí no hi ha papallones. Sobreviure a Terenzin, un recopilatori de textos de persones que van viure en un gueto de Txèquia, a 60 kilòmetres de Praga. També val a dir que tot i que el text ja està escrit, quan comencem a treballar amb els joves, utilitzem incorporacions d'ells, tot es va forjant amb el grup de teatre. Nosaltres fem una primera proposta, però durant tots els mesos que estem assajant la cosa va evolucionant segons el grup, els seus interessos, les seves ganes.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

Aquesta publicació té una llicencia CREATIVE COMMONS RECONEIXEMENT- NO COMERCIAL.
Sou lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement: heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu http://creativecommons.org/licenses/by-nc/2.5/es/legalcode.ca o envieu una carta postal a Creative Commons, 559, Nathan Abbot Way, Standford, California 94305, USA.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dani Martínez, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Víctor Obregón, Àngel Bravo, Elba Mansilla, Amadeu, Lancelot, Agus Giralt, Bernat Costa, Núria May Masnou, Francesc Ventura, José Pellicer, Rafael Girau, Iogu, Severino Albarracin, David Caño, Marc Sanz

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimartsa les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **Guifi-Sants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org